

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת דברים - חזון ♦ ט' אב תשע"ו ♦

עלון 213

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

"וּתְשׁוּבוּ וּתְבַכּוּ לְפָנַי ה' וְלֹא שָׁמַע ה' בְּקִלְקֶם וְלֹא הֶאֱזִין אֲלֵיכֶם" [דברים א]

האדם יהא מקומו הרוחני אשר יהיה, כאשר כלו כל הקיצין, ולאחר שחיפש וניסה כל דבר שעלה במחשבתו לצרכיו ולא צלח בהם, פונה הוא אל בורא עולם בתפילה. יודע האדם בעומק נשמתו כי רק זו היא היכולה להושיע אם במהרה ואם בעת שיעלה רצון מלפניו יתברך. אך הנה בעומדנו לפניו יתברך בתפילה, מוצאים אנו את עצמנו במציאות של בלבול, היאך אתפלל ואני מלא חטאים ועוונות, ויתירה מזו, שהרי לא התפללתי זמן רב, או שהתפללתי ותפילתי הייתה מן השפה ולחוץ, ועתה כשצריך אני דבר מה מתבייש אני לבוא ולהתפלל, ומדוע שהקב"ה יענה לי? אשר על כן מתוך מוסר של שקר בא האדם לכלל טעות ואינו מתפלל כלל, אלא נופל לייאוש ולתסכול המתגבר, ויש מי שיבוא בטרונאי כלי מעלה ח"ו.

באה פרשתנו ומדריכה אותנו על ב' אופני התפילה המקובלים לפניו יתברך. יש אדם שאינו יכול לסדר תפילתו בלשון הראויה, אך כיון שצעקתו מנהמת לבו ובמרירות, הקב"ה שומע תפילתו; כמאמר הפסוק "אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני" (תהלים קטז), כלומר, קולי לבדו בלי אמירה ראויה אלא עצם הצעקה מקירות הלב "המה תחנוני", ועל כך מצינו בחז"ל "תפילה בכל לשון" [סוטה ל"ג]. ויש תפילה שאינה באה מעומק הלב אלא בלשון מיוחדת ובמילים יפות והבטחות, במקרה שכזה זה אינו מדרך ארץ לבוא לפני המלך ולדבר אלא בלשון שלו, היינו לשון הקודש.

ובהתבונן בפסוק [הנ"ל] נראה שלמרות שבכו ישראל לפני השי"ת מנהמת ליבם בלא קול "ותשובו ותבכו", והוסיפו בלשון הראויה "ולא האזין אליכם", ואם כן מה ענין התפלה, שהרי לכאורה לא הועילה להם? אלא שתפלתם נענתה בחצייה כמובא ברש"י [שם] "וּתְשׁוּבוּ בְּקִדּוּשׁ יָמִים רַבִּים פְּיָמִים אֲשֶׁר יִשְׁבְּתֶם" - "ותשובו בקדש ימים רבים - י"ט שנה, שנאמר "כימים אשר ישבתם" בשאר המסעות והם היו ל"ח שנה, י"ט מהם עשו בקדש וי"ט שנה הולכים ומטורפים וחזרו לקדש, כמו שנאמר (במדבר לב, יג) 'ויניעם במדבר'. [עכ"ל] שאע"פ שלא בטלה הגזירה של ארבעים שנה במדבר, בכל אופן ישבו זמן רב במקום אחד ולא טרחו בטלטולי הדרך. מכאן נלמד אנו מוסר ודרך אמת שלא יתייאש אדם מהתפילה, ואם לא תועיל לו כפי שהתפלל, תועלת ודאי תהיה לו.

בימים אלו של בין המיצרים, נרבה תפלה מי שבידו מעומק הלב, ומי שלא בלשון הקודש היינו מספר תהילים, שהקב"ה ישא פניו אלינו, ויגאלנו מהרה ויבנה בית מקדשו - מקדשנו לעינינו בחיינו וביומינו, אכ"ר.

למשפחת כיתה יב/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה יב/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט כל הזכויות שמורות

לא תירא מפניהם

מרגע שהוכרזה מלחמה כוללת, או שיחידה נכנסה לכוננות לקראת פעילות מבצעית-מלחמתית, חובה על כל חייל להתמסר כולו לפעילות קדושה זו. עליו להסיר מלבו את כל דאגותיו האישיות, להתגבר על פחדיו, ולהיות נכון מבחינה נפשית לביצוע מלא ומדויק של כל המוטל עליו. מאחר שנכנס בקשרי המלחמה, ישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה, וידע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה. וישים נפשו בכפו ולא יירא ולא יפחד, ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו, אלא ימחה זיכרונם מלבו ויפנה מכל דבר למלחמה. וכל המתחיל לחשוב ולהרהר במלחמה, ומבהיל עצמו - עובר בלא תעשה, שנאמר "אל ירך לבבכם, אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם" ולא עוד - אלא שכל דמי ישראל תלויים בצווארו. ואם לא ניצח, ולא עשה מלחמה בכל לבו ובכל נפשו, הרי זה כמי ששפך דמי הכל, שנאמר: "ולא ימס את לבב אחיו כלבבו". והרי מפורש בקבלה: "ארור עושה מלאכת השם רמייה, וארור מונע חרבו מדם". וכל הנלחם בכל לבו בלא פחד, ותהיה כוונתו לקדש את השם בלבד - מובטח לו שלא ימצא נזק ולא תגיעהו רעה, ויזכה לו ולבניו עד עולם, ויזכה לחיי העולם הבא. (רמב"ם מלכים ז, טו).

שו"ת צבא ומלחמה – הרה"ג זלמן מלמד

שאלה: אני בעל תשובה חרדי, חילוני לשעבר. בשירותי הסדיר הייתי לוחם חי"ר וחובש. קראו לי למילואים לצורך שיבוץ. רציתי לדעת מה עלי לעשות כדי להיות בטוח שאוכל לקיים אורח חיים יהודי (תפילות, כשרות וכ"ו), וכמובן להימנע מלשרת עם חיילות, ובמיוחד נושאות נשק (איזה דבר עצוב זה לראות). על איזה עוד נושאים עלי לעמוד ולא להתפשר? ברצוני להדגיש כי אני מעוניין מאד לשרת בצבא ולתרום ככל יכולתי לעם ולמולדת.

תשובה:

הדברים העיקריים שבהם עלולים להיתקל בצבא הם כדלהלן:

שמירת שבת - יש להקפיד שלא לעשות אלא דברים שיש בהם פקוח נפש. כשרות - צריך לראות שהמטבח שומר על הכשרות. צניעות - זה דבר המסור ללב. כמו כן עליך לעמוד על זכותך לקבל זמן לתפילות ובעזרת ד' תוכל לקיים את המצווה לשמור על עם ישראל וארץ ישראל בשלמות.

מספרים על הראי"ה

"...לא פסק פומיה מגרסא, ולא הלך דל"ת אמות בלא תורה. כל תורתו הייתה נקנית לו בכל ארבעים ושמונה הדברים שהתורה נקנית בהם... ברם, שקידתו העצומה בתורה, לא הפריעה בעדו מלהשתתף כל ימיו בצערם של ישראל, והוא מסר נפשו עליהם במסירות נפש ממש... במקום גדולתו של רבנו שם אתה מוצא ענוותנותו. ענוותן גדול היה, מהנעלבים ביותר ומהסולחים באמת אף לאלו שהעציבו את רוחו הטהורה, ושמעתי כמה פעמים מפיו הקדוש שהיה מתפלל עליהם בכל יום שלא ייענשו חלילה בסיבתו, והיה משתדל בכל כוחו, להטיב להם בעת הצורך, כאשר ראו עיני. רבנו לא שח שיחה בטלה מימיו. שיחות החולין שלו צריכה לימוד הרבה. בדבריו מצאנו אוצרות של יראת שמים, אהבת המקום ואהבת הבריות ומידות טובות שמסר נפשו עליהם. חבל על דאבדין ולא משתכחין! הי חסיד! הי עניו!" (הרב יצחק אריאל)

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד